

prima instanță: A. Cerbu

dosarul nr. 2ra-1367/16

instanța de apel: S. Procopciuc, A. Revenco, E. Grumeza

ÎNCHEIERE

23 iunie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul - Valeriu Doagă

Judecătorii - Iuliana Oprea, Sveatoslav Moldovan

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de reprezentantul Întreprinderii Mixte „Incaso” Societate cu Răspundere Limitată, avocatul Natalia Covaliov,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de reprezentantul Întreprinderii Mixte „Incaso” Societate cu Răspundere Limitată, avocatul Natalia Covaliov împotriva Verei Covalciuc cu privire la încasarea datoriei,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 16 februarie 2016

c o n s t a t ă :

La data de 14 septembrie 2015 reprezentantul Întreprinderii Mixte „Incaso” Societate cu Răspundere Limitată (în continuare – ÎM „Incaso” SRL), avocatul Natalia Covaliov a depus cerere de chemare în judecată împotriva Verei Covalciuc cu privire la încasarea datoriei.

În motivarea acțiunii a menționat că, în temeiul pct.1 al deciziei Consiliului mun. Bălți nr.4/4 din 19 iunie 2008 „Privind aprobarea tarifelor pentru evacuarea deșeurilor” s-a stabilit tariful de evacuare a deșeurilor menajere de 6,40 lei pentru o persoană ce locuiește în fondul locativ amenajat și 11,40 lei pentru o persoană ce locuiește în casele individuale.

Invocă că, prin contractul nr.02 din 21 septembrie 2012, încheiat între Primăria mun. Bălți, în calitate de gestionar și Societatea cu Răspundere Limitată „Terra Salubritate” (în continuare – SRL „Terra Salubritate”) în calitate de operator, a fost investit operatorul cu sarcina de a presta servicii de salubritate ce constau în evacuarea deșeurilor menajere pe teritoriul mun. Bălți.

Menționează că, SRL „Terra Salubritate” a prestat în mod continuu, cantitativ și calitativ serviciile publice de evacuare a deșeurilor tuturor beneficiarilor de pe teritoriul mun. Bălți, inclusiv și pîrîtului Vera Covalciuc, lunar expediind avizele de plată în care se indicau tariful lunar al costului serviciilor prestate și datoria acumulată pentru perioada anterioară, însă pîrîtul a acumulat o datorie în sumă de 413,20 lei.

Afirmă că, SRL „Terra Salubritate” a cesionat creanța respectivă companiei ÎM „Incaso” SRL în baza contractului din 16 august 2013, iar ultima, la data de 19 august

2014 a expeditat în adresa pârtei somația, însă a fost ignorată.

Solicită încasarea de la Vera Covalciuc a datoriei pentru serviciile de salubritate în sumă de 413,20 lei, a dobânzii de întârziere în mărime de 49,44 de lei, a cheltuielilor de judecată constituite din taxa de stat în sumă de 270 de lei și cheltuielile de asistență juridică în mărime de 800 de lei.

Prin hotărârea Judecătoria Bălți din 23 octombrie 2015 s-a admis acțiunea, s-a încasat de la Vera Covalciuc în contul ÎM „Incaso” SRL suma datorată în mărime de 413,20 lei, a dobânzii de întârziere în sumă de 49,44 de lei, cheltuielile de judecată sub formă de taxă de stat în mărime de 270 de lei și asistență juridică în sumă de 462,64 de lei, în rest pretențiile s-au respins.

Prima instanță a reținut că, reclamantul a prestat servicii pârțului, acesta s-a folosit de serviciile prestate, nu a înaintat reclamantului careva pretenții privitor la serviciile prestate, nu s-a refuzat de aceste servicii și nu a contestat facturile de plată.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 16 februarie 2016 s-a admis apelul declarat de Vera Covalciuc, s-a casat hotărârea Judecătoria Bălți din 23 octombrie 2015 și s-a emis o nouă hotărâre prin care acțiunea s-a respins.

Instanța de apel a reținut că, Vera Covalciuc locuiește și are reședința în mun. Bălți, str. Ștefan cel Mare 3, ap. 36, totodată fiind proprietara imobilului locativ amplasat în mun. Bălți, str. Sorocii 78, obiectul acțiunii fiind încasarea datoriei pentru serviciile de salubritate prestate pe adresa mun. Bălți, str. Sorocii 78.

Instanța de apel a stabilit că, Vera Covalciuc nu beneficiază de serviciile de evacuare a deșeurilor menajere pe adresa mun. Bălți, str. Sorocii 78, deoarece aceasta nu locuiește în casa individuală din speță, dar folosește și achită serviciul de evacuare a deșeurilor la adresa care locuiește nemijlocit mun. Bălți, str. Ștefan cel Mare 3, ap. 36, iar intimatul nu a probat că de pe adresa mun. Bălți, str. Sorocii 78 au fost evacuate deșeurile menajere de către SRL „Terra Salubritate”. Instanța de apel a conchis că, doar faptul că imobilul locativ care aparține cu drept de proprietate apelantei nu prezumă prestarea serviciului de evacuare a deșeurilor menajere. Mai mult, agenții economici într-adevăr pot pretinde și fără existența contractelor cu utilizatorii încasarea sumelor datorate pentru prestarea serviciilor, doar pentru serviciile prestate real, însă în lipsa probelor elocvente ce ar demonstra că serviciile de salubritate au fost prestate, aceasta nu poate fi reținută.

La data de 13 aprilie 2016, reprezentantul ÎM „Incaso” SRL, avocatul Natalia Covaliov a depus cerere de recurs împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 16 februarie 2016 solicitând admiterea cererii de recurs, casarea deciziei instanței de apel, menținerea hotărârii primei instanțe, încasarea de la intimat a taxei de stat în mărime de 135 de lei.

În motivarea recursului a invocat motivele de fapt ale pricinii, a susținut că, instanța de apel a interpretat în mod eronat legea. Invocă că, SRL „Terra Salubritate” în calitate de operator, a prestat în mod continuu, cantitativ și calitativ serviciile publice de evacuare a deșeurilor la adresa mun. Bălți, str. Sorocii 78, care aparține cu drept de proprietate/folosință beneficiarului Vera Covalciuc și pentru neachitarea facturilor de plată pentru serviciile de evacuare a deșeurilor, acesta a acumulat o datorie în sumă de 413,20 lei, calculată în baza tarifelor aprobate prin decizia Consiliului municipal Bălți nr.11/57 din 28 noiembrie 2013, pentru o persoană ce

locuiește în fondul locativ amenajat – 15,75 lei/lunar și din sectorul locativ privat – 26,50 lei/lunar.

Menționează că, instanța de apel nu a ținut cont de explicațiile date în recomandarea Curții Supreme de Justiție nr. 88 din 25 februarie 2016 „Cu privire modul de aplicare a unor dispoziții legale la soluționarea pricinilor ce țin de prestarea serviciilor publice de gospodărie comunală” ” (în continuare – recomandarea nr. 88), deoarece afirmațiile despre serviciul neprestat sau prestat necalitativ nu pot servi drept temei de respingere a acțiunii în lipsa unui act confirmativ.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);
- b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;
- c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul consideră recursul ca fiind depus în termen reieșind din faptul că, avizul de recepție pe numele avocatului Natalia Covaliov conține data prin care adeverește că reprezentantul ÎM „Incaso” SRL, avocatul Natalia Covaliov a recepționat decizia recurată la data de 01 martie 2016 (f.d. 93), certificând prin semnătură, fapt ce determină că recurentului i s-a comunicat decizia instanței de apel la data respectivă, or în aceste condiții, termenul legal de declarare a recursului a fost respectat.

Argumentele invocate în recurs, nu pot fi reținute, deoarece obiectul acțiunii constă în încasarea datoriei pentru serviciile de salubritate prestate la adresa mun. Bălți, str. Sorocii 78, instanța de apel stabilind că, Vera Covalciuc nu beneficiază de serviciile de evacuare a deșeurilor menajere la adresa respectivă, fapt probat de către intimat circumstanțe examinate prin prisma art. 130 din Codul de procedură civilă fiind în raport cu dispozițiile art. 118 din Codul de procedură civilă, la care instanța de apel a dat o apreciere justă acestor împrejurări.

Mai mult, prestatorii serviciilor comunale pot pretinde încasarea sumelor pentru prestarea serviciilor în lipsa contractelor cu beneficiarii, doar pentru serviciile prestate real, or potrivit pct.15 din Regulamentul cu privire la modul de prestare și achitare a serviciilor locative, comunale și necomunale pentru fondul locativ, contorizarea apartamentelor și condițiile deconectării acestora de la/reconectării la sistemele de încălzire și alimentare cu apă, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.191 din 19 februarie 2002, plata pentru transportul deșeurilor menajere se efectuează pentru cantitatea transportată de facto, reclamantul urmînd să prezinte probe ce ar confirma volumul serviciilor de salubritate prestate.

Motivele invocate de recurent cu privire la inaplicabilitatea de către instanța de apel a explicațiilor date în recomandarea nr. 88, nu pot fi reținute, deoarece acestea nu sunt relevante speței, or lipsa unui act confirmativ despre serviciul prestat intimatului, poate servi drept temei de respingere a acțiunii.

Astfel, instanța de recurs notează că, reprezentantul recurentului nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea ilegalității deciziei instanței de apel.

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că “... art. 6 parag.1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.” (*cauza Rebat și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25.02.1995, nr.26561/1995*).

Completul concluzionează că, din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de recurs, iar circumstanțele de fapt invocate de recurent în cererea de recurs nu constituie obiect al recursului, or recursul devolvează exclusiv circumstanțe de drept a pricinii.

Din considerentele menționate și avînd în vedere faptul, că instanțele inferioare au examinat pricina sub toate aspectele, au verificat și au apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile

prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de reprezentantul Întreprinderii Mixte „Incaso” Societate cu Răspundere Limitată, avocatul Natalia Covaliov, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de reprezentantul Întreprinderii Mixte „Incaso” Societate cu Răspundere Limitată, avocatul Natalia Covaliov se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Iuliana Oprea

Sveatoslav Moldovan